

Rudolf János  
8360 Keszthely Zámot 23

Ügyszám: 8.B.83/2020

Drága Dórá,am,

Győztünk! Önnel közösen nagy sikert értünk el.

A szeptember 21-i tárgyalás után azokban a hosszú kínos percekben mikor mindannyian csak csöndesen ültünk helyünkön és vártuk Lajos pakolásszon, én már azon gondolkodtam ezt ki is hirdetem. Megköszönöm ügyész úrnak is a segítséget és önnek is a levezetést, de aztán arra jutottam csak elrontanám a pillanat varázsát. Merthogy ez már

### **ítélet**

Önnek most kedves eljárást kell indítania Súslecz Szabolcs és társai rendőrök ellen. Valamely Zalával nem szomszédos megye rendőrségét vizsgálat lefolytatására kell utasítania.

A minősítésekhez ön jobban ért (hamistanúzás, felbújtás, stb..) a lényeg, hogy Súslecz és társai közt lesz az a rendőrvezető aki Zalaapátiba este kitelefonál és utasítja az Atilla nevű kisrendőrt, hogy Henivel házának kifosztásáról valamint a bilincseléséről iratot se készítsen. Majd ugyanők lesznek azok a rendőri vezetők is akik pár nappal később az éjszakában hozzánk elkergetik egyenruhásokat hamis iratokat készíteni. Legvégül ők lesznek azok a rendőri vezetők is, akik Székely Miklóst szabadakarata ellenére is feljelentésre hergelik, amihez még alárendelt kollégáikat is további hamis iratok készítésére majd bíróság előtti hamis tanúzásra is rákényszerítik.

Ezen hivatalos résznél azonban sokkal fontosabb, hogy konkrétan Súslecz az autistákat (azaz Székelyt is!) „retardáltak” tartja. Önnek a fentebbi bekezdés lesz lényegesebb, nekem pedig ez.

Nincsen indítványra várás, merthogy kemény az állítás. Ez tehát egy olyan ítélet amit önnek végre kell hajtania. Nem indítványra, hanem kötelességből. Nem a büszkeség kora, okosnak kell lennie.

Indoklás:

Végig a szemünk előtt ott volt az iratokban, mi meg csak néztünk de nem láttunk. Már az első iratok tartalmazzák, hogy ők a rendőrség épületében hallják amint én autistázom Székelyt. Nade amikor ott vagyunk én még nem tudom Székelyről, hogy ő autista lenne. Én erre csak az események utána jövök rá. Amit pedig nem tudok -akkor még, abban az adott pillanatban - azt nem is mondhatom.

Önnek már csak nüansz de nekem fontos, hogy én nem használom azt a kifejezést „retardált”. Eleve nincsen a szótáramban. Sőt, nekem vannak autisták a családban, amit én csodálatosnak tartok. Ha megengedném azt a valótlanágot, hogy tudom Székelyről ő is autista, én a retardáltat akkor sem mondanám rá, mert pont a saját családomat szidnám. Attól, hogy mások, ők nem retardáltak. Súsleczék megbuktak tehát.

Nade ne szaladjunk ennyire előre.

A mi tárgyalásunkra én nem idéztem mást, mint csak engem mentő tanúkat. Voltak akikkel kockáztattam (Vivien és a Maci) de nem kérek én olyat aki ellenemre beszélne. Van sok név az iratokban tessék átlapozni, én nagyon kiszedtem azokat akik nekünk jók esznek, vagy jók lehetnek. Alapszabály ugyanis, hogy előre tudnunk kell mit fog vallani. Nem lehet feltenni olyan kérdést amire nem tudom a választ. Éles helyzetben (tárgyaláson, bíróságon) nem érhet meglepetés. Ott már csak bizonyítani kell és nem kideríteni, nem nyomozni.

Idéztem őket, de nem kérdeztünk tőlük semmit. Látszólag felesleges volt beidézni valakit aztán nem kérdezni tőle, hisz a saját tanúkat ki szoktuk faggatni. Mondja ki, mondja még tisztábban ki. Addig kell nyüstölni amíg kétség sem lehet, a tanú védelmez bennünket.

Egy bírósági helyzetben igen, de nem egy nyomozati helyzetben. Tessék visszanézni a régi iratokban, én már hónapokkal előre bejelentettem, hogy mi nem fogunk tőlük kérdezni semmit. Én csak hagyni fogom őket beszélni. Lajost mondjuk nehéz volt visszafogni, de kérésemre megtette. Tehát nem történt senki részéről sem semmiféle szabotázs mikor senki sem kérdezett senkitől se, pusztán csak azt az eredeti tervet hajtottuk végre, hogy mi kiderítjük, mi megoldjuk ezt az ügyet.

Imádtam nézni ahogyan tárgyaláson pirul. Jönnek sorba ezek a rendőrbácsik és tessék-tessék mind azt mondja milyen gonosz vagyok, milyen csúnyákat is mondtam - közben ön egyre vörösebb lesz. Ennyi rendőrbácsi nem hazudhat, ennyinek már igaznak kell lenni. De erről engem kell meggyőzni?

Kis levezetésnek pirulással nem piszkálom, én már Pestre is csak azért jártam, mert szerettem ezt nézni. Valami oktatási rektorhelyettes kinek már a neve sem lényeges, egy igazi nyálgép, időnként rámtalált, menjek már be hozzá. Persze nem én voltam a fontos, csak az Öregnél akarta benyalni magát, ő már mindent elintézett. Aztán ahogyan nyálasokkal lenni szokott ha ők felfele megteszik akkor letről sem máshogyan képzelik. Volt, hogy bedobta „ugye tudja jön még hozzám vizsgázni”. Hát én ide a lányokért járok! Itt csak elég megkérdezni kinek van jegyzete máris vörösek lesznek. Vidéken én ilyet nem is látok. Ha disco-ban fenekére teszem kezem sem jönnek zavarba, itt meg elég lemennem büfébe, még azt sem tudom mit akarok de már ki is kérték mit szeretek mert jön ám a törlesztés, oda kell most ülni. Hát ők okosak is nem csak szépek, én pedig csak nézek. Szóval én nagyon szerettem ezt.

Nos a tárgyaláson látszólag picit sem jutottunk előrébb. A tárgyaláson amit az iratokból már korábban is tudtunk a tanúk csak azt erősítik meg. Mintha nem csináltunk volna semmit, pedig de! Nagyon érdekes történik. Akiket én idézek mindegyik szépen beszél. Nem tesznek kijelentéseket, tanúk kerülnek a kemény állításokat. Így ha nem hamisítottak volna korábban iratokat rendőrségnél sok csúnya hazugsággal, akkor a pusztá szavakból szinte azt sem tudnánk miért is jöttünk össze.

Elsőként Székely barátnője Vivien is meglepően tojásokon táncolva fogalmaz – pedig pont tőle várjuk a legindulatósabb vallomást - majd mikor eljutna a lényeghez, ahhoz mi történt Zalaapátiban, ott meg is szakítják a vallomását. Tőle pont a lényeg már nem is érdekes, hogy ott mit tettek azt a témát elkerüljük. Pedig ő mondaná, nagyon szeretné ezt.

Biztosan az volt a terv majd mi fogunk kérdésekkel a tanúra támadni. Nade minek?

Untig elég tőle, hogy már nem támad. Úgy fogalmaz, hogy szinte nem is mond semmit se.

Viviennek fel kell tehát az írásos vallomását olvasni, csak abban lesznek a durva kijelentések. Ha szóban nem akarja magától mondani, akkor fontossá válik, hogy tartja-e vagy se?

Nála csak egyetlen igazán terhelő amit magától is mondott, hogy szerinte iskolában beszélni tudtak a fiammal, ezért kvázi meglepetésből mentünk iskola után egyből Zalaapátiba. Úgy állítja be, mintha nem is az lett volna az eredeti tervünk már lenni a Zámorban is, hogy onnan Apátiba megyünk. Szerinte csak az iskolában derült ki, ezzel próbálja indokolni a sürgős intézkedést, azt amire aztán nincsen papírja. Ezt fontos bizonygatnia, mert tudja (érzi?) nem igaz.

Székely a gyerekekkel nem beszélhet, ezért burogat eszetlen táskákat. Tiltja neki az összes szülő, de az iskola vezetése is. A hölgy pedig közelükbe sem volt, tehát csak hallomásból mentegetőzik.

Az iskola előtti rendőroket sem érti. Úgy állítja be ők hívták őket, pedig én kérem meg, méghozzá azért mert csak erőszak hatására megyek. De mindez csak nőansznyi, mostanra lényegtelen.

Nála a lényeg, hogy nagyon eltért az írásos vallomásától, már nagyon szeretne mást mondani.

Aztán jön nap egyetlen fontos epizódja, mikor kiderül egyik főkolompos a Súslec nevű.

Ő az ominózus napon sehol sincsen jelen, ám mégis azt állítja a folyóson közlekedve is hallotta „autistát”. Ami fizikailag is lehetetlen, elég csak egyetlen egyszer is személyesen felmenni oda.

Neki tehát van több egyértelműen hamis állítása is, kiderül neki valóban van mitől félnie.

A számunkra eddig ismeretlen Súslec tehát a bűnelkövetők közt lesz.

Mivel viszont ő az ügyész tanúja (őt nem én idézem) itt kell elgondolkodnom, hogy az ügyész megint engem segít? Ugye Székelyhez is számomra mentőt kérdezett (ügyész nagyon tudta nem volt veszélyben Székely teste, épsége) ám miután belebegtettem ki lesznek takarítva, ez lehet nem is olyan nagy csoda. Mindenesetre el kell gondolkodnom rajt, hogy feltámadt-e bennük a lelkiismeret? Idehozza elének aztán kezdjük vele amit akarunk, ők a lehetőséget megadták. Moshatnák kezeiket. Lajos szerint Imi nem fél. Ezt el is fogadom neki, személyében nem. Nagyon okos ember Imi, de az egész keszthelyi ügyészség őt is foglalkoztatja. Azt Imi sem szeretné, de inkább a jó mozgatja már.

Sorban jön nyomrögzítő (Maci) aki már nem is rendőr és csak kiáll barátjáért. Ám ő is igyekszik óvatosan fogalmazni. Rá is rá kell olvasni, hogy iratban ennél sokkal durvábbakat állított. Ezen a tárgyaláson rajta látszott legjobban, nála volt a legfeltűnőbb nem szívesen tartja a vallomását. Maci a tartja-e a vallomását előtt nagyon-nagyon sokat habozott. Időben is ő gondolkodott a legtöbbet. Így hát Maci sem egy hazudós fajta, neki is nagyon nehezére is esett, de hát ugye a barátja... Lehetséges még az is Maci tudja kihallgattam autóban beszélgetésüket. Előttem ültek mikor Miklóst nyugtatgatta, neki nagyon cikis lett volna ha én tőle arról kérdezek. De akár az iratokról, vagy a nyomrögzítéshez használt matricákról, bármiről. Legjobban ő könnyebbült meg mikor kimehetett.

A nap csúcsa viszont a kisrendőrök (egyenruhások) vallomása lesz. Nem csalódtunk bennük, okkal idéztem be pont őket, így őket nem is időrendbe hanem fontossági sorrendbe szedem.

Amelyik azzal kezdi nem emlékszik semmire, az nem azért mondja mert tényleg nem emlékezne, hanem csak az írásost nem szeretné ismételni. Már másodszor jön egy olyan tárgyalásra ahol tudja mi lesz a téma, ráadásul utána náluk napokig elég nagy felfordulás is volt. Tudta ő mi történt, csak a leckét nem szeretne volna felmondani. Hozzá csak 1-2 kedves kérdés kellett volna, majd megengedni neki, hogy módosítson. Az írásos vallomásán változtathasson. Figyelni kellett volna rá.

Őt követő még érdekesebb elmondja, hogy amikor hülyézek, akkor én az egész eljárást tartom hülyeségnek (és nem az embert) majd ezt mikor meg is beszéljük (mert a hülyezés rá nézve is sértő) tisztázódik is köztünk ez a helyzet. Sőt vallomásában egészen merészen még védelmébe is vesz. Bírói kérdésre azt feleli senki másra nem mondtam semmi sértőt. Ez abban a konkrét bírósági szituációban tőle egy egészen kemény kiállás. Magát az eljárást hülyézem, senkit mást. Úgy védelmez amivel csak tud, ahogyan lehetőség engedi, ahogyan képes.

A legfeltűnőbb pedig mikor a Heni már nem Heni, hanem Nikolett.. Azaz Heni adatait még a bíróság előtt is tévesen mondják. Ugyanazt a hibát ismételték – szerintem szándékosan, azaz bennünket segítő – ami iratban is történt. Hátha valaki felfigyel rá, és ha felfigyel lehet kérdezni, lehet nekik végre szabadon beszélni. Lelkén könnyíteni. Na ezt a legnagyobb hiba nem engedni beszélni. Régi írásos vallomásokba visszanyomni – amit valószínűleg csak eléjük tettek „itt írd alá”, azaz szinte bizonyos, hogy azok a gondolatok nem is tőlük származnak.

A mi rendőrünk nagyon tudja a Heni nem Nikolett. Ez ezer százalék, hogy tőle rendes igazi „segítségkérés” volt felénk. **Őket soha semmiért sem szabad eztán büntetni!**

Ezek a kisrendőrök nagyon megpróbálták igazat vallani, csak mikor rájuk olvasták eredeti írásos vallomásokat volt muszáj azt már tartani. Utolsón kifelé menet látszott is – mikor felém tekintett - hogy ő ezt az egészet nagyon-nagyon sajnálja. Őt emberként is rosszul érintette az ami történt.

Most pedig az jön kedves, hogy nézze vissza a 21-i tárgyalásunk hivatalos jegyzőkönyvét.

Olvassa el újra, majd mondja azt, hogy ez nem így van ahogyan én ezt ide írtam.

Abban is ez lesz, vitatkozzon meg hát ne velem, hanem azokkal a sorokkal amiket ott olvas.

Valamelyik régi iratban megírtam, hogy nekünk nem kell csinálni semmit. Tudtam a folyamat majd az lesz a jó oldalára gyülekeznek maguktól is. Mostanra az ügyész és az egyenruhások mind velünk. Életszerűtlen is az, hogy sértegetnék és este nem tesznek be fogdára. Inkább „váltsál le” azaz a parancsmegtagadás előtti utolsó momentum az ami az élet valósága, nem gyerekrájk hisztije meséje.

Hosszú az élet kedves, majd megteszem egy másik történetben leverheti ezt rajtam, ám ahhoz ott is kell lennie. Gondoljon arra, milyen sokat is tanult érte. Most pedig okosan hajtsa végre az ítéletet. Iratok Keszthelyen maradnak, én pedig arra a klassz nőre fogok emlékezni aki kiverte a keszthelyi rendőrkapitányból a neki alárendelt kisrendőrök címét. Az nagy volt!

Kelt: Keszthely 2021.09.21

Rudolf János

Ui: Imivel nem egyeztettünk mi nem kérdezzük. Mondom okos ő, önszorgalomból tette, szeresse.